

Câu chuyện chị em

Chuyện về ba người phụ nữ.

Chị – 25 tuổi. Mạnh mẽ như một người đàn ông.

Mẹ chị – 45 tuổi. Mạnh mẽ hơn cả đàn bà.

Em – 20 tuổi. Người trưởng thành khôn ngoan.

Mẹ yêu chị nhiều.

Chị yêu mẹ, chị thương em.

Em thương chị. Em yêu Thụy.

Thụy – thương em. Và yêu người khác.

Quận 4. Ngõ nhỏ và vắng, đầy hiểm nguy. Lần nào cũng thế, em luôn thót cả tim khi ngồi sau lưng chị. Chị phóng bạt mạng, luồn lách qua những con hẻm nhỏ một cách tài tình. Nhưng em chẳng sợ tý nào, thật đấy. Viễn cảnh một đêm ngon giấc ở nhà chị, trong căn phòng nhỏ, trong mùi tinh dầu vanilla quyến rũ luôn làm em háo hức. Thế nên cứ đi chơi với nhau, là em lại làm đủ thứ trò để lố qua giờ giới nghiêm, để nhõng nhẽo với chị: “Giờ trễ rồi, em về nhà không được. Qua nhà chị ngủ nhé... Đi mà... đi”. Và chị – lúc nào cũng chiều em.

Sài Gòn mùa mưa. Ấm ướt. Khó chịu. Em chun mũi, nhăn mặt:

- Chị thích mưa không?

- Thích. Vừa đủ. Nhưng ghét bị mắc mưa. Sẽ có cảm giác yếu đuối và không an toàn.

- Thế có thích hôn trong mưa không?

- Nếu lúc ấy có ngậm một viên kẹo. Vì sợ đang hôn, có chiếc taxi mắc dịch nào đó chạy ào qua, thế là lãnh cả lít nước cống lên mặt thì có mà chết.

- ...

- Con heo. Ngủ đi.

- Tắt máy tính đi thì em mới ngủ được

- Nhưng chị phải làm việc.

- Sao hôm nay mẹ chị hiền thế? Không la mắng chị nữa... Nhà im ắng hẳn. Chắc chắc...

Ừ nói tới đây là chị gập máy tính ngay tắp lự, ôm gọn con gấu bông trong tay và tắt công em nhanh như chớp. Vật qua vật lại, mọi cả người, cười rớt cả hàm. Chị đành lắc đầu: “Chịu thua em thôi. Con gái mà lỳ quá đỗi”

Chị cũng lỳ lợm không kém. Gần 25 tuổi đầu rồi, mà nếu cứ về nhà quá trễ là phải đứng ở dưới gọi, mẹ ơi mẹ à mở cửa cho con. Mẹ chị nói vọng xuống, giỏi thì đi luôn đi, đừng về. Đã bảo rồi, sau 12g mà không về là nhốt. Cứ nói vậy thôi, nhưng mở vẫn mở, cần nhả vẫn cứ cần nhả. Biết sao được, mẹ chỉ có mỗi chị, nhà vắng bóng đàn ông. Đàn ông không tốt – mẹ bảo thế, nên từ nhỏ mẹ cấm tiệt chị đến gần tụi con trai. Chị từng nói trong men say: “Giá như mẹ chưa từng cấm cản chị bất kỳ điều gì. Giá như có ai nói với chị không phải đàn ông nào cũng xấu, thì chị đã chẳng gần gũi những đứa con gái khác hơn mức bình thường, và đã có một tình yêu bình thường giống người ta.”

Em hay chọc chị, già rồi mà cứ để mẹ phải la. Những buổi sáng đầu tiên thức giấc ở nhà chị, em sợ rúm cả người lại vì mẹ chị lúc nào cũng ồn ào là mắng: “Ngân, tại sao tối qua không đóng cửa sổ?”, “Vừa bật máy lạnh vừa bật quạt là sao?” “Cái gối sao rớt xuống đất thế kia?”... blab la... . Sao các bà mẹ trên đời này đều giống nhau đến thế không biết.

Mẹ chị ghét em, Vì em lười. Vì bình minh của em luôn là 12g trưa. Vì em chẳng biết làm gì, chỉ biết qua nhà chị ăn rồi nằm rồi ăn rồi ườn. Chị từng nói, nếu em không quá lười thì chị sẽ yêu em đấy. Vì tính em đặc biệt lắm. Em yêu ghét rõ ràng, cuộc đời không có khái niệm xã giao thảo mai. Cái miệng có nốt ruồi duyên kia luôn làm chị đứng tim mỗi khi trò chuyện với mẹ. Kiểu thế này:

- Sao con ngủ nhiều thế?

- Dạ, tại quan đây không có gì làm nên con cứ ngủ hoài thôi.

...

- Con ăn cơm luôn không?

- Dạ có ạ. Đêm qua con chỉ uống vài chai bia, chẳng có gì trong bụng cả.

... .

Đến lúc này thì mẹ chị đành phải tuyên bố với chị: “Mẹ không ưa nó” và thế là những lần đi chơi sau em luôn biết ý về sớm, không đòi lang thang ngoài đường nữa với vẻ mặt tiu ngủ. Chị bảo qua nhà chị ngủ. Em nói thôi, em sợ mẹ... Chị thấy vừa tội vừa buồn cười. Bắt một con ngựa hoang về nhà sớm, trong khi đêm thành phố lại quyến rũ đến thế kia. Chị đành về ngoại giao với mẹ. Chẳng hiểu ngoại giao kiểu gì mà sau đó, chị chỉ nhẹ nhàng nói với em: “Cứ qua ngủ, không sao đâu. Chỉ cần chào hỏi mẹ chị là được”.

Chị thương em. Thương như một đứa em gái. Chị như thấy tuổi trẻ của chị trong đó. Lại thật, hai mươi chưa phải là già. “Nhưng tâm hồn chị đã mục ruỗng ra hết rồi”. Em sống ngang tàn và bản năng. Lúc nào cũng thấy em tràn đầy sức sống, và tràn đầy yêu. Chẳng thiếu những chàng trai xung quanh. Nhưng khi chị hỏi: “Cuộc sống dạo này thế nào?”, thì em luôn trả lời: “Cô độc lắm “. “Vì sao?” “Vì chẳng ai yêu em được lâu. “Nếu em an toàn và ổn định, sẽ có một tình yêu lâu bền”. “Nếu em có thể an toàn và ổn định, thì em đã chẳng phải là em”.

Em thích hút Marlboro giống chị. Tối mưa, em ngồi với chị trong quán cà phê nhỏ, ho sù sụ. “Tối qua đi bar em đốt đúng nửa gói Marlboro đấy. Khốn thật, cái loại bạc hà này khiến cổ khô hơn thường lệ”. Lại lãnh một cú cốc đầu đau điếng của chị. “Con gái, sao mà kỳ lạ. Thích chửi thề lúc nào cũng được . Quần áo ngắn cũn cỡn, lời thôi không trật tự.. Nói năng vô tư lự. Tiêu tiền không do dự. . rồi còn hút thuốc nữa chứ...”

“Ôi hay thế. Có văn luôn. Duyệt”— em thỉnh lình cắt ngang, vẻ xía xói bỉ bai hiện rõ.

Thế là chị chỉ còn biết lắc đầu và cười thôi. Đúng là kỳ lạ thật đấy. Trước giờ, chị luôn thích những đứa con gái dịu dàng và tinh tế, dạng tiểu thư đài ý. Nhưng tình cũ của chị lại lý lợm và cá tính y hệt em, để rồi sau này, mỗi lần nhìn em, nói chuyện với em, tim lại thắt lên từng hồi vì em giống người ta quá đỗi. Con gái thông minh và đánh đá quá làm gì, chỉ tổ quyến rũ, chỉ tổ khiến người ta khổ vì say mê mà thôi. Riêng em, có khổ đâu. Em chỉ làm khổ chính mình, vì đã quá yêu bản thân và cái tôi, nên không muốn mở bất cứ cánh cửa nào cho sự ràng buộc lâu dài. Vì thế, em cô đơn mãi.

Băng lâu không gặp. Em nhắn tin cho chị:

- Em gặp lại Thụy. Ngã vào Thụy. Khóc suốt. Em sai, phải không?
- ... Nếu sau này em đau khổ, chị sẽ tìm nó và nói chuyện.
- Chị sẽ không đánh vỡ mồm anh ấy chứ?
- Vậy chị nhường em. Nhớ đánh cho đẹp đấy, được không?
- Được chứ. Dù đánh xong sẽ xót cả ruột mà chết ấy chứ.

Chị bảo em ngốc. Cứ đâm đầu vào yêu một người không phải là của mình. Em đăng lòng nói với chị, Thụy bảo là em hoang tàn quá, anh không bắt kịp. Bạn gái của người ta đẹp lắm, dịu dàng lắm, chị gặp chị cũng thích nữa. Nhưng Thụy ước biết bao cuộc đời này được lựa chọn em. Được vậy, thì sẽ vui hơn. Sẽ chỉ toàn là nụ cười thôi. Em nói, gì chứ người ta đã cho anh nụ cười an nhiên mà anh muốn rồi. Em chỉ toàn cười nhạt, cười mặ, cười đấng, cười khinh một cách chua chát thôi. Chẳng có nụ cười nào như anh mong muốn, chẳng có những bộ váy hoa nhẹ nhàng cổ điển, và cũng chẳng có đủ tóc dài mượt để bàn tay to lớn của anh luôn đủ đâu Thụy à. Em nói nhẹ bằng như thế, như nói với chính mình, rất lâu. Khói Marlboro bay xuôi theo sân thượng nhà chị lộng gió.

Chị thương em thắt cả lòng.

Tháng 11. Đông về. Chị trở nên lạ kỳ. Bóng ma người cũ dường như mất rồi, vì rõ ràng chị đang yêu. Chị yêu ai đấy? – Chị yêu ai kẹ chị – Vậy hết yêu em rồi à? – Không, vẫn yêu. Nhưng người ta đẹp hơn em. – Ồ... chỉ thế thôi sao?

– Dịu dàng hơn – Ồ... rồi gì nữa? – Có mùi thơm. Như lòng biển sâu. Mát dịu. Ô thế là chị đã bật mí hết cho mày rồi đấy à? Em cười khà khà, tiếng cười giòn, và khàn đục. Cười xong, chị bảo, nhớ quá. Thế là nhắc điện thoại lên và nói chuyện với ai kia, để mặc em nằm bên, làm đủ mọi trò hề, rồi nằm lăn quay ra, nhìn tròng tròng lên trần nhà, lòng nhớ ai mà khóc. Giàn giụa hết cả.

Sài Gòn vẫn những ngày mưa lạnh. Lạnh lẽo như lòng chị. Cô gái ấy sống một cuộc đời khác chị. Chỉ là một lần gặp tình cờ, gieo vào lòng chị một hình ảnh mãi không phai. Những gì cô ấy mang đến cuộc đời chị, như cú đánh thẳng vào lồng ngực một cách dịu dàng và trong veo, khiến chị say và ngã gục. Chị tình nguyện đứng bên cạnh người ta, chăm sóc, yêu thương đủ đầy, như đã từng yêu thương em. Nhưng đến đêm về lại thường ướm gỏi. Cuộc đời chị, chị luôn bảo nó thật bất hạnh. Dù yêu điên cuồng thế nào, cũng chẳng bao giờ có một kết thúc đẹp được đâu em à. Một gia đình bình thường cùng những đứa con hạnh phúc ư? Mơ ước tưởng chừng đơn giản đấy, nhưng đôi với chị, lại khó khăn vạn lần. Đôi khi chị nắm chặt tay em, sau này nếu em có con nhưng vẫn còn muốn rong chơi, cho chị được nuôi con của em cùng người chị yêu thương, nhé? Chị sẽ yêu nó, nhiều như chị đã từng đối với em vậy. Em cười mẶn, đừng buồn nữa chị ơi. Ước gì em có thể yêu chị như một cô gái yêu một chàng trai, em sẽ chẳng tiếc điều gì. Ừ, chị ngậm ngùi, tiếc thật. Ở bên em, chẳng bao giờ chị buồn. Còn em, xin em, đừng vì Thụy mà buồn nữa.

Những người bất hạnh thường đi cùng nhau, cùng san sẻ nỗi đau. Chúng ta đau cùng một nỗi đau. Nỗi đau hiện hữu và rõ ràng hơn cả vào buổi sáng mưa hôm ấy. Chị và em đội mưa đi ăn sáng, em ngồi sau ôm chặt cứng chị, phả hơi lạnh buốt vô cổ, nghe tiếng chị hét nguyên con đường. Em ngửa mặt cười vang trong mưa. Tháng ngày giông bão, mà yên bình. Có nhiều câu nói về nghịch lý cuộc đời mà mãi sau này, khi đã trưởng thành, khi đã va vấp và chai sạn, người ta luôn phải ngậm ngùi chấp nhận rằng nó đúng. Như câu Niềm vui ngắn tày gang, như câu Trái đất tròn, đi mãi rồi cũng gặp nhau, như câu Cuộc sống có nhiều bất ngờ không lường trước... Như có ai ngờ, cô gái cùng nụ cười an nhiên ngồi ăn sáng cùng Thụy ở kia, lại là người sở hữu mùi thơm mát lạnh ám ảnh chị. Như có ai ngờ, em đã chẳng bao giờ hỏi Thụy quá nhiều điều về cô ấy, đến một cái tên cũng không. Nếu không, khi chị thốt ra cái tên đó thì hẳn em đã thấy thật trùng hợp thân quen. Cũng chẳng ai ngờ

rằng, Thụy cũng từng một lần nói với em, rằng người yêu anh sở hữu một mùi hương mát lạnh, trong veo như biển, chứ không nồng nàn và ấm đục như em. Tệ thật, ước gì trí nhớ em tốt và dai dẳng như nỗi đau mà em từng mang, chị nhỉ?

“Bạn gái của người ta đẹp lắm, dịu dàng lắm, chị gặp chị cũng thích nữa.”

Chẳng ai biết được điều gì.

Cuộc sống vẫn tràn đầy tình yêu. Thụy hạnh phúc với tình yêu của mình. Chị vẫn yêu cô ấy, em vẫn yêu Thụy. Nhưng. Trái tim chị, mục ruỗng thêm lần nữa. Tấm lòng em, nổi sóng như chưa từng. “Không chỉ cuộc đời này có mỗi mình chị bất hạnh. Còn có em bất hạnh cùng chị, chị nên lấy đó làm hạnh phúc”.

Chị và em, nắm chặt tay nhau lao đi trong màn mưa.

Rồi mưa cũng tạnh. Rồi mùa mưa đi qua.

Sau cơn mưa, mọi thứ đẹp lạ như tờ. Sau cơn mưa, một ngày lặng gió, em đi. Đi đâu chẳng biết. Nụ cười em bỗng chốc hóa héo hắt và tang thương. Em bảo em đau lắm chị à. Có lẽ em nên ngừng yêu Thụy, ngừng hẳn, như chưa từng yêu bao giờ. Em muốn đi để xóa tất, xóa cả nỗi đau của chị luôn. Chị đọc xong mail, nằm thừ trên giường, nhìn tròng tròng lên trần nhà, lòng nhớ ai mà khóc, như ngày xưa em đã từng. Ủ ê chán chê, như khi người ta qua được cơn bã cực, lại mạnh mẽ biết bao. Chị bắt tay sắp xếp lại cuộc sống. Làm việc như điên, tập yêu bản thân mình, học một vài môn học thú vị, siêng về nhà ăn cơm với mẹ hơn. Rất lâu, một lần tình cờ, mẹ hỏi về em, lâu rồi không gặp. Chị bảo em đi lấy chồng rồi. Mẹ chị cười một tràng dài, ừ chắc có chồng thì nó sẽ bớt lười hơn. Chị cười mím trong lòng. Thật lòng ước chi có ai đó yêu thương em đủ đây.

Thời gian trôi, không có em, đôi khi chị tự hỏi chị đã sống như thế nào, và có bao giờ có niềm vui trọn vẹn chưa. Nhiều đêm sân thượng đầy gió, chị đốt thuốc, nhìn về xa xăm kia, xót biết bao dĩ vãng tươi đẹp mà chị em mình có với nhau. Tình cũ của chị quay lại. Chị, như thói quen yêu thương người khác không điều kiện, giơ tay ôm người ta vào lòng. Để rồi mỗi khi tranh luận, lại nhớ em tha thiết. Hài thật, lúc trước, chị nhìn em, để mừng tượng về người

ta. Giờ đây, nhờ có người ta, chị mới không đánh mất ký ức về em.

Một buổi sáng mờ sương, hộp thư trước nhà bỗng hết buồn bã. Có một tấm postcard đẹp để được gửi từ nơi xa xôi. Từ sáng đó, chị tìm thấy được thêm niềm vui của mình. Đó là ngày ngày mở hộp thư, và chờ mong. Chị biết đó là em. Mà lạ, em luôn viết những dòng vui tươi, đính kèm những tấm hình khôi hài, nhưng lúc nào đọc xong mắt cũng ướn. Chán thật, không biết bao giờ chị trở nên đa cảm đến thế này. Nhưng thật đấy, ý nghĩ em đang lạc bước cô đơn ở miền đất nào đó luôn làm chị lo lắng. Và buồn phiền suốt một thời gian dài.

Chị chỉ thôi muộn phiền, khi một ngày đầu xuân, nhận được tấm postcard gửi từ thành phố nhộn nhịp của nước Mỹ thân quen. Chỉ có duy nhất tấm hình em chụp chung với một chàng trai. Chỉ có duy nhất dòng chú thích: Người mà em yêu rất nhiều. Chấm hết. Chị nhìn mái tóc mới của em, ánh nhìn bỗng hóa tinh khôi của em, cả nét thân thương của chàng trai đứng bên cạnh nữa. Chị mừng, vì đã có ai đó yêu thương em. Ngược nhìn bầu trời trong veo, tự nhủ chắc chị cũng phải đi tìm ai đó thôi. Tìm người mà chị sẽ yêu rất nhiều.

Như đã từng yêu em.

TB.